

a to takovým spôsobom, že tím užívaní pozemku vlastníkov je zne-
možněno nebo značně stíženo. (R. I. 978-21.)

7. Výměnou může být přikázán pouze pozemek vlastníkem
nabídnutý a jen pozemek určitý, nikoliv pozemek neurčitý, jen dle
bonity a hodnoty, nikoliv ale dle čísla katastrálního a polohy ozna-
čený. (R. II. 264-21, uv. sb. min. sprav. č. 120.)

8. Lhostejno, zda pozemky, jichž hospodaření jest stíženo,
nemá vlastník sám v režii, nýbrž je propachtoval. (R. II. 414-22.)

9. Navrhl-li vlastník použití § 5, odst. 2. požad. zákona, dlužno-
účastníkům poskytnouti příležitost, by se o tom vyjádřili. (R. I.
1304-22.)

10. Pozemky výměnou nabízené nejsou též hodnoty, jsou-li
toho času v pachtu třetích osob. (R. II. 388-22.)

11. Je-li pozemek, jenž dle § 5. požad. zák. byl přiřčen poža-
dovateli do vlastnictví, v pachtu třetí osoby, přísluší právo dáti jí
výpověď požadovateli teprve, až se stane knihovním vlastníkem.
Zvláštního nároku proti vlastníku, by mu odevzdal pozemek prostě
této závady, nemá. (Rv. I. 614-22.)

12. Vlastník nemůže se dovolávat § 5. požad. zákona ve pro-
spěch podniků, jež byly zřízeny až po té, kdy zákon o požadovacím
právu drobných pachtýřů nabyt platnosti. (R. I. 700-22.)

13. Návrh na výměnu pozemků může vlastník učiniti v řízení
požadovacím, jakmile byl požadovací nárok pachtýřův uznán. Ná-
hradní pozemky dlužno jednotlivě uvést. (R. I. 980-22.)

14. Nabídnouti náhradní pozemky může vlastník i v řízení
opravném. (R. I. 917-22.)

15. Pachtýř není oprávněn požadovati určitý pozemek náhradní
a soudu nepřisluší právo, by proti vůli vlastníka přiznal pachtýři
náhradní pozemek, jež vlastník nenabízel. (R. I. 1133-22.)

16. Nárok vlastníka na výměnu nepodléhá poměru dle § 15.
požad. zák. (R. I. 86-22.)

17. Nenabízí-li vlastník — jde-li o enklávu — pozemku náhrad-
ního, jest přiřknouti pozemek původně požadovaný a nemůže soud
o své újmě přiřknouti jiný pozemek vlastníkův, jehož tento
nenabízel. (R. I. 1456-21.)

18. Bez nabídky vlastníkovy nemůže se soudce zabývatí otáz-
kou výměny pozemků ve smyslu § 5., odst. 2. požad. zák. Náhradní
pozemek musí míti touž hodnotu, při čemž v úvahu přicházejí
všechny rozhodné okolnosti, zejména též větší vzdálenost pozemku
od pachtýřova bydliště. (R. I. 350-20.)

19. Pozemky nejsou »stejně hodnoty« — třeba jinak vyhov-
valy — museli by požadovatel konati dvě cesty potahem, kdežto
při požadovaných pozemcích koná cestu jedinou. Jest vždy třeba
vzítí zřetel ku vzdálenosti. (R. I. 30-21, R. I. 1435-21.)

20. Hodnota náhradního pozemku musí býti stejná, ať již
jeho výměra jest stejná nebo pouze přibližná. (R. II. 35-21.)

(Pokračovanie.)

Ivan Jurecký:

Výfah z rozhodnutí Najvyššieho súdu Českosloven- skej republiky vo veciach trestných.

Pre trestný čin, ktorého trestná sadzba podľa zvláštnej časti zákona
je žalár, upotrebením §-u 92. Trz. vymeraný trest väznice musí byť
určení v trvaní nižšie 6 mesiacov.

Ztrata volebného práva u prečinov pomínie za 1 rok: (§§ 24. 92. Trz.
veta 1. §-u 49. Trzn. bod 2. §-u 385. Trpp. § 1. zákona č. 163/1920.
Sb. z. a n.)

Najvyšší súd vyniesol nasledovný rozsudok:

Čo do výmeru trestu na slobode a ztraty volebného práva do obcí z dôvodu zmätočnosti, uvedeného v bode 2. §-u 385. Trpp. z úradnej povinnosti zrušujú sa rozsudky oboch súdov nižšieho stupňa a obžalovanému určuje sa trest väznice ako úhrnný trest v trvaní päť (5) mesiacov, a ztrata volebného práva do obcí v trvaní jedného (1) roku. Ináčej rozsudok súdnej tabule ostáva v platnosti.

Dôvody:

Na krádeže, z ktorých obžalovaný bol uznaný za vinného, zákon stanovuje žalár do 5 rokov, a najnižšia miera žaláru v tomto prípade dľa ustanovenia §-u 24. Trz. je 6 mesiacov. Avšak sudy nižšieho stupňa i túto najmenšiu mieru žaláru považovali za príliš prísnu, a preto upotrebili §-u 92. Trz. pri výmere trestu. Ponevác však za takýchto okolností po rozume §-u 92. Trz. trest väznice musí byť určený v trvaní nižšie 6 mesiacov, totiž nižšie tej najmenšej miery vetou prvou §-u 49. Trzn. stanoveného trestu:

preto sudy nižšieho stupňa prekročili hranice zákonom určenej sadzby, keď obžalovanému trest väznice vymeraly vo výške 6 mesiacov, a tým spáchaly dôvod zmätočnosti, uvedený v bode 2. §-u 385. Trpp.

Ten samý dôvod zmätočnosti sa zjavuje aj v tom ustanovení rozsudkov nižších súdov, že ztratu volebného práva určily v trvaní troch rokov, ačkoľvek podľa §-u 1. zákona č. 163/1920. táto ztrata u prečinov pomínie za 1 rok.

Z týchto dôvodov a so zreteľom na posledný odst. §-u 385. Trpp. Najvyšší súd výsoznačeného dôvodu zmätočnosti všimol si z úradnej povinnosti, v smysle odst. 1. §-u 33. Trppn. zrušil zmätočnú časť rozsudkov oboch súdov nižšieho stupňa a vyniesol zákonu zodpovedajúci rozsudok.

(Kr. III. 413/22 z 9. IX. 1922.)

Dr. A. Zátarecký:

Prehľad slovenskej časti rozhodnutí Najvyššieho súdu Československej republiky vo veciach občianskych.

Príklad na uspokojenie koakvizičného nároku prisúdením polovice majetku spolunadobudnutého in natura.

(Najvyšší súd, č. vozh. Bc 3/23)

Z dôvodov:

Je síce pravda, že novšia súdna prax vyvinula sa v tom smere, že nárok na spoločne nadobudnutý majetok uspokojený má byť v hotových peniazoch. Toto právne pravidlo však — pri zmenených životných pomeroch — zachované môže byť len pri predpoklade, že nebude na ujmu jednej alebo druhej strane. Zachovať treba tedy aj tú možnosť, aby s jednej strany vyrovnaný mohol byť dlh, týkajúci sa koakvizície, prepustením in natura polovice spolunadobudnutého majetku, — s druhej strany však aby aj strana, oprávnená na nárok koakvizičný zo slušnosti požadovať mohla uspokojenie svojho nároku prepustením do vlastníctva polovice spoločne nadobudnutého majetku.

V danom prípade vznikol koakvizičný nárok roku 1913 a roku 1914 bol už žalobou uplatnený. Jestli by bola bývala žalujúca strana v tom čase uspokojená v hotových peniazoch, bola by bývala dostala peniaze v mene meznehodnotenej. Jestli sa vezme za základ výpočet hodnoty v dobe vzniku nároku, v prípade uspokojenia v hotových peniazoch — pri dnešných zmenených hospodárskych a peňažných